

ministeriet, idet hverken skibsregistreringskontoret eller overskibsinspektoratet kan siges at stå i overordningsforhold til dem med hensyn til disse sager.

Denne ordning må i længden forekomme irrationel, og det foreslås derfor at ændre registreringslovens § 3, således at det af den fremgår, at skibsregistreringskontoret i København er den samlende myndighed i alle registreringsanliggender. I tilslutning til den omlægning af statens skibstilsyn, der er foreslået gennemført fra den 1. april 1951, jfr. 5. afsnit i det rigsdagen forelagte forslag til lov om tilsyn med skibe, foreslås det ved nærværende lovforslags § 1, pkt. 4, at fartøjsfortegnelsen for det københavnske distrikt fremtidig skal føres af skibsregistreringskontoret i København. Overførelsen af disse forretninger vil ikke nødvendiggøre antagelse af nyt personale ved skibsregistreringskontoret, men vil i det kommende direktorat for statens skibstilsyn kunne frigøre arbejdskraft til nyt arbejde i forbindelse med gennemførelsen af den nye sikkerhedskonvention.

Ved lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre er skibsregistreringen gjort til et færøsk særanliggende. Det må derfor anses for naturligt, at de i skibsregistreringslovens §§ 3, 5 og 69 indeholdte bestemmelser om færøske forhold udgår af loven.

Indførelse af det i nærværende lovforslags § 1, pkt. 2 foreslåede aktsystem, der svarer til tinglysningslovens system, regnes at medføre en arbejdsbesparelse, svarende omtrent til en mands fulde arbejde.

Med hensyn til de i § 1, pkt. 5 og 6 omhandlede ændringsforslag til skibsregistreringslovens §§ 8 og 9 bemærkes, at der ikke længere synes at være fornøden begrundelse for, at staten skal bære udgifterne ved den første påmærkning med kontrolmærker af passagerbåde under 20 tons brutto og af fiskefartøjer og stenfiskefartøjer. Efter forhandling med statens spareudvalg foreslås det derfor, at disse udgifter fremtidig skal bæres af vedkommende skibs ejer.